

Из „Хиляди късчета дъга“, Изабел Брум

Минават още девет часа, преди да успея да седна, а когато най-накрая го правя, взимам мъдрото решение да си почина на високо столче пред бара.

– Дълъг ден, а?

Усмивам се уморено на приятелката ми Шели и изритвам високите токчета, повдигайки един след друг всеки обут в копринен чорап крак, за да го разтрия.

– Напълно вярно.

– Не знам как по цял ден се разхождаш с тези – отбелязва тя и двете поглеждаме към мястото, където на лакирания дървен под лежат захвърлени обувките ми.

– Трябва – вдигам рамене аз. – Нямах голям избор, когато си метър и петдесет.

– По-добра жена си от мен – шегува се тя и вдига собствения си крак, за да види черните маратонки, които винаги носи.

Познавам Шели едва откакто дойдох да работя в „Каза Алта“ преди пет месеца, но тя вече е най-добрата ми приятелка тук. Обичам италианците, искрено ги обичам, но има нещо много успокояващо в това край теб да има и друг англичанин. Човек, който разбира всички онези типично британски културни особености и оценява сарказма в качеството му на хумор. Подобно на мен, Шели идвала на езерото Комо редовно, още от дете, и също като мен е понаучила достатъчно местния език, за да може да си намери работа в някой от тукашните хотели. За разлика от мен обаче тя притежава свободата, която идва с почасовата работа в бара, докато моите задължения като гид за гостите на хотела отнемат доста повече време. Не че се оплаквам. Имам късмет, че си намерих тази работа, и го знам. Да съм екскурзовод тук, е една стъпка по-близо до моята мечтана работа като организатор на събития и не смятам да изпускам никаква възможност да покажа колко страхотна ще съм, ако шефът ми тук, в хотела, най-накрая реши да ме повиши.

„Каза Алта“ е на западния бряг на езерото, на половината път между град Комо и голямото алпийско село Чернобио, на пет километра на север. „Каза Алта“ се превежда буквално като „Висока къща“, което е подходящо в случая с този хотел, защото се намира на върха на голям хълм. Безсрамно величествена и пропита с история, грандиозната жълта вила е кацнала гордо върху високия хълм като дебело канарче, заобиколена от пищни градини, пълни с борове, джакаранди, декоративни фонтани, статуи и цветни лехи, в момента преливащи от бели зимни рози. Ако се спуснете достатъчно надолу по хълма, ще откриете тесен каменен мост, който минава над главния път и извежда право на брега на езерото.

Освен че приема гости за почивка като хотел, „Каза Алта“ е отворен целогодишно за обществото, което е свободно да се разхожда из градините срещу малко дарение, хората го оставят в дървена кутия до входната порта. Все още си спомням как идвахме тук, когато бях малка, и как мрънках на родителите ми колко съм отегчена, което сега ми се струва ужасно глупаво. Днес мога да прекарвам тук часове в шляене из стаите и градините, да гледам как пейзажът се променя със сезоните и да зяпам през античните прозорци как слънчевата светлина проблясва по повърхността на езерото долу. Да съм тук, ми носи спокойствие. Чувствам се и в безопасност – отрязана от света, но в състояние да топна крак в него при желание. От момента, в който осъзнах, че нямам избор и трябва да напусна Англия за известно време, в списъка ми имаше едно-единствено име и да намеря тази работа само седмица след като пристигнах, си беше направо знак на съдбата.

– Има ли някой подходящ сред гостите на сватбата? – пита ме Шели, напъхвайки обратно корковата тапа в гърлото на бутилка „Бароло“, след което побутва към мен пълна чаша червено вино.

– Благодаря – отпивам глътка. – Някои не са прекалено зле. Но, честно казано, не съм се зазяпвала сериозно. Бях прекалено заета да следя булката, в случай че отново направи опит да избяга.

Шели се усмихва, преди малко ѝ разказах за случката в тоалетната.

– Има един висок с очила, сладък е – казва ми тя, надвесвайки се над бара, за да може да погледне през отворената врата към съседното помещение, където приемът е във вихъра си. – Но мисля, че си има приятелка.

– Хубаво – казвам, ще ми се да можем да допринеса с нещо по-забавно за разговора ни.

Истината е, че съм абсолютно изтощена, но няма да си позволя да отида до стаята си, преди и последният гост да се е мушнал в леглото. Тълпата обаче не показва признаци да забавя темпото. Декември е и много хотели в региона на Комо са затворени за сезона, затова шефът ми Сал се отнася към шума по-спокойно от обикновено.

Хората от сватбеното парти са горе-долу единствените гости, като се изключат неколцината редовни, които посещават езерото всяка година по това време, и Сал гледа да похарчат колкото може повече пари в бара.

Днешното сватбено тържество е последното мащабно събитие за годината, което по щастлива случайност се падна в същия уикенд, в който сватбената агентка, с която Сал обикновено си партнира, е избрала да отскочи до Париж с гаджето си. Кое то пък означава, че аз, неговата доста по-нископоставена екскурзоводка, трябваше да заема нейното място. Това, от което „Каза Алта“ наистина има необходимост, е организатор на събития, който да върши работата на пълен работен ден, но тепърва ми предстои да убедя Сал да наеме някого. И под някого очевидно имам предвид себе си.

Да разхождам гостите, несъмнено е приятна работа и независимо от факта, че през зимата е много по-спокойно, аз все пак трябва да се погрижа за доста дребни неща, които ще стават през следващите месец-два и ще ме държат заета. А да съм заета, е точно това, от което се нуждая. Ангажирането на вниманието се оказа най-добрият ми приятел през последните няколко месеца. Честно казано, просто се ужасявам да помисля къде бих свършила, ако я нямаше работата.

– Добре ли си? – поглежда ме внимателно Шели. – Вторачила си се в тази чаша вино от цели пет минути.

– Добре съм – тръсвам глава и се усмихвам насила. – Просто изпаднах в дълбоко възхищение от моето „Бароло“.

– Най-доброто вино изобщо – съгласява се тя, накланяйки русата си главица.

Шели държи да носи дългата си коса на две плитки, кога-то е на работа, а за всеки над седемгодишна възраст това изглежда-да смешно. За късмет тя има очарователно кръгло и дребно ангелско лице, затова опашчиците само допринасят към цялостния привлекателен образ. Младежът с очилата, когото бе забелязала, със сигурност има приятелка, защото ако не беше така, бих се обзаложила, че той щеше да седи на моето място и да се опитва да завърже разговор с приятелката ми.

– Като говорим за сладки италианци – казва Шели сега, въртейки крайчето на една от плитките върху показалеца си, – онзи ден в града срещнах един, който мисля, че ще е идеален за теб.

– Съмнявам се – пъшкам и правя гримаса.

– Висок, загорял, хубав – започва тя, но аз я прекъсвам.

– Чакай – висок ли каза?

Тя кима.

– Е, тогава не може да е италианец.

Редовна шега между нас двете е, че италианските мъже в по-голямата си част са недорасли по отношение на ръста. Естествено, това е съвсем несправедливо, защото, както и двете знаем много добре, има доста стройни местни, които се шляят край езерото Комо.

Явно всеки път, когато двете излезем в редките си свободни вечери да се повеселим, винаги срещаме само ниските. Аз не се оплаквам, защото и без това съм си миниатюрно, дребно дяволче, но бедната Шели си е метър и шейсет и два и проявява интерес само към мъже от метър и осемдесет нагоре.

– Изглежда много екзотичен – продължава тя със замечтано изражение. – А ръцете му. О, такива ръце...

– Перверзница! – заяждам се, отдръпвайки се бързо назад, за да избегна възмутеното ѝ шляпване.

– Ще дойдеш ли следващата седмица с мен в ресторанта, където той работи? – умолява ме тя.

Знае много добре, че не мога да ѝ откажа.

– Добре – съгласявам се. – Но само ако обещаеш да не правиш нищо притеснително, като например да опиташ да ни уредиш среща.

– Като че ли мога – отвръща тя, но тонът ѝ е доста лукав.

– Сериозно говоря – тросвам се, опитвайки се да звуча твърдо. – Не си търся мъж, не сега и изобщо никога повече.

– Разправяш го сега – отговаря ми тя, насочвайки се към съдомиялната машина, която току-що е приключила и не спира да пиюка. – Само почакай да го видиш.